

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.168/2011/5. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2012. év május hó 11. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

Ítéletet:

A halált okozó testi sértés büntette miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Pest Megyei Bíróság 18.B.54/2010/21. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetés tartamát 1 (egy) év 6 (hat) hónapra enyhíti, egyúttal a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést mellőzi.

A vádlottat 2 (kettő) évre a közügyek gyakorlásától eltiltja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Pest Megyei Bíróság a 2011. év március hó 23. napján kelt 18.B.54/2010/21. számú ítéletében a vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetében (Btk. 170. §. /1/ bekezdés és /6/ bekezdés II. fordulat).

Ezért öt kettő év börtönbüntetésre ítélte.

A szabadságvesztés végrehajtását öt év próbaidőre felfüggesztette.

Rendelkezett a járulékos kérdésekről, így a terhelt által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről, illetve a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére súlyosítás végett jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2011. év május hó 2. napján kelt BF.378/2011. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta.

Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság tévedett a büntetés kiszabása során, amikor elmulasztotta nyomatékos enyhítő körülményként értékelni azt, hogy a

sértett igen hosszú - több mint hét hónapi - szenvedés után halt meg. Egyebekben a súlyosító körülményeket nem a súlyuknak megfelelően értékelte, ugyanakkor az enyhítő körülményeknek eltúlzottan nagy jelentőséget tulajdonított, továbbá enyhítő körülményként értékelt olyat is, ami inkább súlyosító körülmény lenne.

Ezért az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását a vádlottal szemben hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabását indítványozta.

A főügyészség képviselője az indítványát a nyilvános ülésen a főügyészi átiratban foglaltakkal egyezően fenntartotta.

A vádlott védője az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását szorgalmazta. Felszólalásában kifejtette, hogy a megyei bíróság az általa megállapított tényállás alapján helyesen vont következtetést a vádlott büntetőjogi felelősségére, az enyhítő és súlyosító körülményeket számba vette, súlyuknak megfelelően értékelte és tetterányos büntetést szabott ki, amikor a vádlottal szemben végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetést alkalmazott.

A terhelt az utolsó szó jogán bűnösségére vonatkozóan ténybeli beismerő vallomást tett, megbánását hangoztatta, és kifejtette, hogy a sértett családjával - peren kívül - 4.000.000,- forint kártérítés fizetésében egyezett meg, melynek teljesítése érdekében bankhitelt vesz fel.

A súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezés alapos.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. §. /1/ bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le.

A vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességükben értékelte, egybevetette, ezt követően mérlegeléssel állapította meg a történeti tényállást, illetve tényből tényre is helyesen következtetett.

A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a megyei bíróság által rögzített történeti tényállás túlnyomórész megalapozott, az mentes a Be. 351. §. /2/ bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól.

A megállapított tényállás azonban kismértékben pontosításra szorul, ezért az ítélet tábla az iratok tartalmára figyelemmel a Be. 352. §. /1/ bekezdés a.) pontja alapján az alábbiakkal egészíti ki:

Az ítélet 3. oldal első bekezdését azzal pontosítja, hogy a vádlott a sértettet a fejének jobb oldalán szúrta meg (igazságügyi orvosszakértői vélemény 377. oldal, tanú1, tanú2 tanúvallomása).

Az elsőfokú ítélet 3. oldal 3. bekezdését kiegészíti azzal, hogy a sértett koponya és agysérülése, valamint a hét hónappal később bekövetkezett halála között közvetett, távoli, ok-okozati összefüggés áll fenn.

Ezt támasztotta alá a 21. számú tárgyalási jegyzőkönyv 35. oldalának első bekezdésében rögzített orvosszakértői nyilatkozat, melyben igazságügyi orvosszakértő1 kifejtette, hogy a sértett által elszenvedett sérülések, valamint a több mint fél évvel később bekövetkezett halála között az okozatosság tényszerűen megállapítható.

A fent megjelölt jegyzőkönyvi helyen a szakértő azt is rögzítette, hogy a boncolás során nem találtak olyan természetes elváltozást, amely a halállal ok-okozati összefüggésbe hozható lenne.

Az ítélet 3. oldal 3. bekezdése kiegészítésre szorul abban is, hogy a sértett által elszenvedett sérülés közvetlen életveszélyes állapotot eredményezett (nyomozati iratok 381. oldal 4. bekezdés; az igazságügyi orvosszakértő2 által jegyzett igazságügyi orvosszakérői vélemény).

Szintén kiegészíti a másodfokú bíróság a 3. oldal 3. bekezdését azzal, hogy a sértett által elszenvedett sérülés büntetőjogi gyógytartama a nyolc napot meghaladta, szövődménymentes gyógyulás esetén a tényleges gyógyulási idő mintegy három-öt hónap lett volna (boncjegyzőkönyv: nyomozati iratok 797. oldal 1. bekezdés).

Az így kiegészített tényállás immár hibamentes, a vádlott tagadásával szembenálló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, ezért irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A bizonyítékok értékelése körében az elsőfokú bíróság a szükséges mértékben számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott el, másokat pedig milyen okból vetett el.

Törvényesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott védekezésével szemben az eljárás során meghallgatott tanúk vallomásait és az azt alátámasztó igazságügyi orvosszakértői véleményeket fogadta el a tényállás alapjául.

A vádlott azon védekezését, hogy tanú1 kergette őt, előle menekült, és az út csúszós volt - tanú3 kivételével - a terhelt és a sértett társaságához tartozó tanúk nyomozati és tárgyalási nyilatkozatai is egybehangzóan cáfolták.

A vádlott baráti társaságához tartozó a tanú3 - az elsőfokú bíróság által elfogadott - nyomozati vallomásában elmondta, hogy a vádlott már csak azért sem csúszhatott el, mert a bűncselekmény elkövetésének helyszínén az utat felszórták (nyomozati iratok 529. oldala).

A tanú vallomása e körben azért is elfogadható, mert nyilatkozatát a helyszíni szemle adatai és a fényképfelvételek alátámasztották. Ezekből megállapítható volt, hogy a cselekmény helyszíne az Óvodához közeli útszakasz, ahol a biztonságos közlekedéshez kiemelkedő érdek fűződik, így a tanú vallomásának igazságtartalmához kétség sem férhetett.

A tanú3 a nyomozás során - azon túl, hogy cáfolta a tanú1 általi üldözést a rúgás előtt - olyan nyilatkozatot is tett, hogy a vádlott, ha el akart volna szaladni, azt akadálytalanul megtehetné volna, mert az ellenkező irányba nem volt senki (nyomozati iratok 263. oldala).

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban törvényesen állapította meg azt is, hogy mind a vádlotti, mind a sértetti társasághoz tartozó tanúk a nyomozás során egybehangzóan számoltak be arról, hogy a vádlott nekifutásból, lendületből, nagy erővel és szándékosan rúgta fejbe a földön lévő sértettet.

Tény, hogy a terhelt baráti társaságában tartózkodó személyek - tanú4, tanú5, tanú2, tanú3 - a tárgyaláson már igyekeztek a vádlottat mentő nyilatkozatokat tenni, de végül nyomozati vallomásaikat, elébük tárását követően, fenntartották.

Az objektív - természettudományos alapokon nyugvó - igazságügyi orvosszakértői vélemények, amelyeket az elsőfokú bíróság az ítéletének 5. oldalán részletesen elemzett, a tanúk által elmondottakat egyértelműen megerősítették és egyben cáfolták a vádlott által előterjesztett védekezést a sértett sérülésének keletkezési mechanizmusát illetően.

A bizonyítékok értékelésének fenti kiegészítésével megállapítható, hogy azok egymásra épülnek, egymást kiegészítik, zárt logikai láncolatot alkotnak és egy irányba, a vádlott bűnösségének irányába hatnak, kizárva ezzel a másképp történés lehetőségét.

Ilyen körülmények között a másodfokú bíróság is bizonyítottanak látta a vádlott által elkövetett bűncselekményt.

Az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és - a jogi indokolás helyesbítése mellett - törvényes a bűncselekmény minősítése is.

A halált okozó testi sértés büntette megállapításának három konjunktív feltétele van:

- a.) Az elkövetési magatartásnak szándékos testi sértés elkövetésére kell irányulnia.

Az elsőfokú bíróság által megállapított és irányadó történeti tényállás szerint a vádlott nekifutásból, nagy erővel rúgta fejbe a sértettet. Ebből pedig az következik, hogy a testi sértés okozására irányuló szándéka egyenes volt.

Az elsőfokú bíróság a vádlott testi sértésre irányuló szándékát eshetőlegesennek minősítette, amellyel a másodfokú bíróság nem értett egyet, mert azt lehetett megállapítani, hogy a kiszolgáltatott testhelyzetben lévő, védekezésében erősen korlátozott sértettet, a vádlott nagy erővel fejbe rúgta és ilyen körülmények között magatartásának lehetséges következményei iránt nem közömbös volt, hanem azt kívánta.

b.) A szándékos testi sértési cselekménnyel okozati összefüggésben kell bekövetkeznie a sértett halálának.

E körben azt lehetett megállapítani, hogy a vádlott magatartása indította el a halálos eredményhez vezető okfolyamatot. Az eredmény bekövetkezésében közreható szövődmény (concausa) nem zárja ki az okozati összefüggést, a közvetettség ilyen körülmények között is megállapítható.

c.) A bekövetkezett halálos eredmény tekintetében a vádlottat kizárólag gondatlanság terhelheti.

Helyesen utalt erre a körülményre a megyei bíróság az elsőfokú ítélet 6. oldalának 1. bekezdésében azzal, hogy a vádlott hanyagság (negligentia) terheli, ugyanakkor a bíróság a tudatos gondatlanság (luxuria) indokolását adta.

Jelen esetben az volt megállapítható a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján, hogy a terhelt azért nem látta előre magatartásának a lehetséges következményeit, mert a tőle elvárható figyelmet és körütekintést elmulasztotta.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen sorolta fel az enyhítő és súlyosító körülményeket.

A terhelt már a nyomozás során is állította, hogy élsportoló. Ez a minősége pedig fokozott elvárást támaszt a vádlottal szemben. Olyan magatartást kellett volna tanúsítania, amely példaként szolgál a korosztálya számára. Így sportolói mivolta nem enyhítő körülmény.

Az elsőfokú bíróság a bűncselekmény elkövetésekor hatályos Btk. rendelkezéseit alkalmazva végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztésre ítélte a vádlottat. Eszerint az egy évet meghaladó, de két évet el nem érő szabadságvesztés végrehajtása csak különös méltánylást érdemlő esetben függeszthető fel (Btk. 89.§ (1) és (2) bekezdés).

A Fővárosi Ítéltábla az eddig kifejtettek szerint ilyen körülményeket nem talált, ezért a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó első bírói rendelkezést mellőzte.

Figyelemmel azonban a távoli, közvetett okozati összefüggésre, továbbá a terhelt megbánó magatartására és valós kártérítési szándékára, lehetőséget látott a törvényi minimumnál rövidebb tartamú szabadságvesztés kiszabására.

Ezért a Btk. 87. §. /2/ bekezdés c.) pontjának felhívásával egy év hat hónap börtönbüntetést szabott ki a vádlottal szemben.

A szándékos bűncselekmény miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélt vádlottat a másodfokú bíróság méltatlannak találta arra, hogy a közügyekben részt vegyen, így azok gyakorlásától eltiltotta őt a Btk. 53. §-ában írtak alapján.

Az eltiltás mértékét a Btk. 55. §. /1/ bekezdésében meghatározott keretek között akként állapította meg, hogy az arányosan igazodjék a kiszabott főbüntetés tartamához.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. §. /1/ bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg az egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 371. §. /1/ bekezdésének felhívásával helybenhagyta.

Budapest, 2012. év május hó 11. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.
a tanács elnöke

Dr. Németh Nándor s.k.
előadó bíró

Zólyominé dr. Törő Erzsébet s.k.
bíró

A Pest Megyei Bíróság 18.B.54/2010/21. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.168/2011/5. számú ítéletében írt változtatással a 2012. év május hó 11. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2012. év május hó 11. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő